

געווארן צו דעם דאזיקן פאלק דורך דיין השגחה,
 (דאס) אנערקענען מיר אלעמאל און אומעטום,
 א נאפעלער פעליקס, מיט פיל דאנקבארקייט.
 נאך כדי איך זאל דיך נישט צופיל באלעסטיקן, בעט
 איך דיך אין דיין באשיידנקייט אונז אויסצוהערן
 בקיצור. ווארום מיר האָפן געפונען דעם דאזיקן
 מאן ווי א פעסט, און אן אויפהעצער צו מחלוקות
 צווישן אלע יידן איבער דער גאנצער באוואוינטער
 וועלט, א מנהיג פון דער כיתה פון די נוצרים;
 וואס ער האט אויך געמאכט א פארזוך מחלל צו זיין
 דאס בית המקדש; און מיר האָפן אים ארעסטירט
 און געוואלט משפטן לויט אונזער תורה. נאך ליויאָס
 דער הויפטמאן איז געקומען און מיט געוואלד
 אים ארויסגעריסן פון אונזערע הענט, באפעלנדיק
 זיינע באשולדיקער צו קומען צו דיר; פון וועמען,
 נאך א חקירה ודרישה, דו וועסט זיך קענען דערוויסן,
 אלע די דאזיקע זאכן, וועגן וועלכע מיר באשול-
 דיקן אים. און די יידן האָפן מסכים געווען, זאגנדיק,
 אז עס איז אזוי.
 און פוילוס האט געענטפערט, נאך דעם ווי דער
 גובערנאטאר האט אים געגעפן א צייכן צו רעדן.
 וויסנדיק, אז דו ביסט שוין פון כמה יארן א שופט
 ביים דאזיקן פאלק, פארטיידיק איך מיך מיט גוטן
 מוט; ווייל דו קענסט זיך דערוויסן, אז עס איז נישט
 מער ווי צוועלף טעג, זינט איך בין ארויפגעגאנגען
 קיין ירושלים, זיך צו פוקן צו גאָט; און נישט האָפן
 זיי מיך געפונען האלטנדיק א וויכוח מיט עמיצן
 אדער מאכנדיק א מחלוקה ביים המון אינם בית
 המקדש, נישט אין די שולן, נישט אין דער שטאט.
 און זיי קענען דיר אפילו נישט באווייזן דאס, וועגן
 וועלכן זיי באשולדיקן מיך איצט. נאך דאס דאזיקע